

Līgatnes vidusskola

*4 - Līgatnes skolas
magiskais cipars*

Skolas vēsture no izveides līdz Otrajam Pasaules karam

Pirmā skola Līgatnē

*Pirmā skola Gaujas ielā 2,
no 1858. gada*

Līgatnes skolas sākuma posmu varam izziņāt no ierakstiem Siguldas draudzes hronikā, no Līgatnes papīru fabrikas akciju kontrolpaketes ilgga-dīgu turētāju Mencendorfu dzimtas hronikas, kā arī no veco iedzīvotāju atmiņu stāstiem, kuri pierakstīti 1943. gadā un vēlāk. No tiem varam secināt, ka **pirmā skola Līgatnē atvērta 1858. gadā**. Tā atradusies Kiberkalnā, tagadējā Gaujas ielā 2, tā saucamajā Mūra mājā, ēkā, kura bija uzcelta uz Līgatnes māju zemes pirmā Līgatnes papīru fabrikas īpašnieka Karla Kibera laikā pēc 1815. gada un

sākotnēji kalpojusi par kantora un noliktavas telpām. Skolas klase bijusi ēkas otrajā stāvā, un pirmais skolotājs bijis Dāvids Košs (*David Kosch*) no Briežu muižas. Mūsdienās bieži vien tiek rakstīts Košiņš.

Skolotāja amats un mācību metodes

1862. gadā skola pārcelta turpat blakus Kiberkalna Staļļu mājas, tagad Gaujas ielā 4, otrajā stāvā blakus kučiera dzīvoklim. Pēc veco līgatniešu atmiņu stāstījumiem tā bijusi samērā šaura, gara telpa ar diviem logiem. Toreiz otrais stāvs bijis kā mansarda izbūve, un mūsdienīgo izskatu šī ēka ieguvusi laikā, kad tur tika atvērta Stiklaplastikas ražotne. Istabas vidū stāvējis garš galds, ap kuru sēdējuši skolēni. Istabas galā bijis mazāks galdiņš skolotājam un tāfele. Arī katram skolēnam bijusi sava tāfelīte, uz kuras rakstīt. Burtnīcas, grāmatas un cits inventārs sākumā nav lietots. 1863. gadā skolotājs Dāvids Košs pārgājis darbā uz jaunatvērto Nurmižu pagasta skolu, kura 1927. gadā pārdēvēta par Vildogas pagasta skolu. Par skolotāju atnācis strādāt Eduards Ulpe no Vecpiebalgas. Pēc atmiņu stāstījumiem bijis diezgan stingrs, nerātnos un slinkos dažādi sodījis: licis kaktā, paturējis pēc stundām, paturējis bez pusdienām, kā arī dažreiz dabūjuši pa pirkstiem ar lineālu, kā viņi teica „dabūja spices”. Visapkaunojošākais sods gan esot bijis, ja piesprausta zīmīte ar uzrakstu „sliņķis”, ar kuru jāiet līdz mājām. Tā kā par patvarīgu zīmes noņemšanu nevarējusi būt ne runa, tad dažreiz uz mājām ticis „vilkts” pa gravu. Līdz 1872. gadam lauku skolās bieži vien tika apvienoti skolotāja un pagasta rakstveža pienākumi. Līgatnes skolotājiem bijis cits pienākums, viņiem bijis jāiet uz fabriku pieņemt un reģistrēt pievestās izejvielas.

Skolas straujā attīstība un skolmeistars Pēteris Bērziņš

Ulpes laikā, ar 1873. gadu, skolas telpas pārceltas uz Hanfabrikas, tautā sauktas Anfabrikas, tagad Sprinģu iela 4A, papīru zāles otro stāvu, kur 1871. gadā tika pārtraukta papīra atliešana un papīru zāle tikusi pārtaisīta par dzīvokļiem, un ēkas galā uz krogus pusi tikušas iekārtotas arī skolas telpas. Pēc Mencendorfu hronikā minēto, šeit skola jau bijusi

Ārnfabrikā ar 1873.

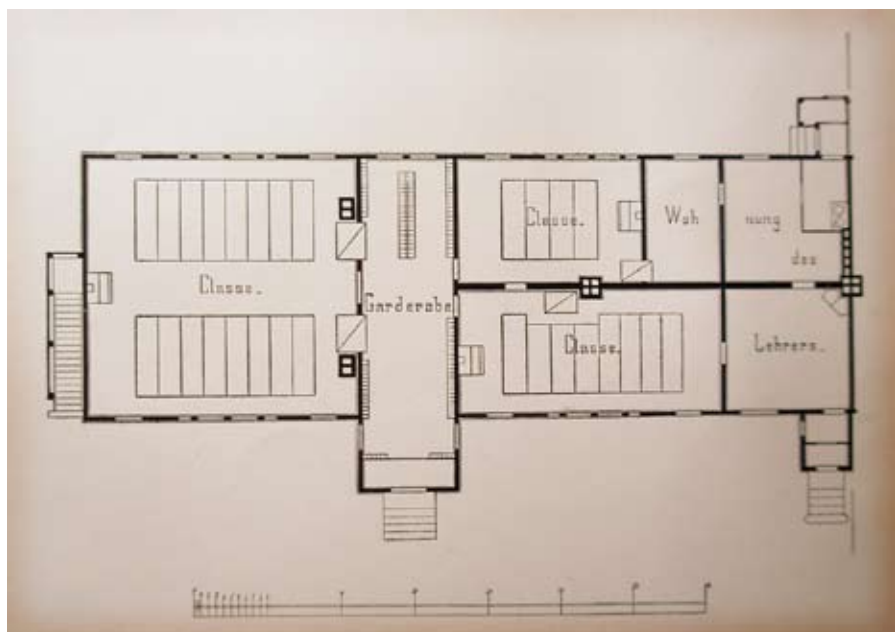
daudz bagātīgāk apgādāta ar inventāru un citiem mācību līdzekļiem. Pēc Ulpes par skolotāju bijis Kārlis Lindbergs, kuru 1875 .gadā nomainījis Pēteris Bērziņš no Raunas. Pēteris Bērziņš dzimis 1848. gada 1. maijā pusmuižas saimnieka ģimenē. Mācījies Raunas un Smiltenes skolās, pašmācībā sagatavojies un 1869. gadā ieguvis skolotāja tiesības. No 1871. līdz 1875. gadam strādājis Trikātā Tiepeles skolā un Raunas draudzes skolā. Līgatnē bijis līdz 1882.gadam, kad par iesaistīšanos Jaunstrāvnieku kustībā ticis atlaists. Par to, ka atļāvis dziedāt dziesmu ar sagrozītiem vārdiem:

*” ...Kaut man būtu tā naudiņa,
Kas guļ jūras dibenā,—
Es nopirktu Rīgas pili,
Ar visiem tītariem... ”.*

To varas vīri uztvēruši personīgi. Pēc tam Bērziņš strādājis Rīgā Pavasara biedrībā par skolotāju un rakstvedi. Neilgu laiku darbojies arī laikrakstā „Dienas Lapa”. 1885.gadā atvēris grāmatu veikalu Rīgā un 1890.gadā arī Tukumā. No 1888.gada sācis regulāru grāmatizdevēja darbību. Sastādījis un izdevis arī savulaik ļoti izplatīto „Lasīšanas grāmatu skolas bērniem”. Pēteris Bērziņš miris Rīgā 1926.gada 8. septembrī.

Pilsoņu iela 4, mazā skolīņa ap. 1920. g.

Jaunā skola no 1889. gada Pilsoņu iela 4, telpu plāms

Noteikumi

Sākotnēji Līgatnes skolā skolēnu nav bijis daudz, tad tajā uzņemti arī bērni no apkārtnes, kuriem gan par mācībām bijis jāmaksā mācību maksa — 1 rublis mēnesī. Vēlāk, ar 1882. gadu, skolnieki „no ārpusē” nav pieņemti. Pēc skolas beigšanas līdz iesvētīšanai vienu reizi nedēļā — trešdienās, bijis jāiet tā saucamajā atskolā un tamdēļ pēc pusdienām uz darbu nav bijis jāiet.

Izglītības reformas pirms vai vairāk kā 100 gadiem

Pēc Bērziņa īsu brīdi bijis skolotājs Keislers, un tad ar 1882. gada februāri par skolas pārzini sācis strādāt Georgs Rudolfs Gūtmanis, ar kuru Līgatnes skolai saistās 50 gadu garš laika posms. 1886. gadā Krievijas valdība nolēma Baltijas skolas iekļaut kopējā valsts izglītības sistēmā un nodot tās Izglītības ministrijas pārziņā. Ar 1887. gadu tika ierobežota arī vācu muižnieku un mācītāju kontrole par latviešu skolām un Līgatnes skola atkal tikusi atvērta visiem apkārtnes bērniem. Ar 1888. gadu skola bija divgadīga, tādēļ no novembra par otro skolotāju tiek pieņemts Pēteris Bleiers no Valkas rajona Opekalna. Viņš bijis īsu laiku, t.i., līdz 1889. gada oktobrim.

Jaunā skola

1889. gadā skola pārcēlās uz jaunām telpām jaunuzceltajā mājā Krogus kalnā, kuru tādēļ vēlāk, sāka saukt par Skolas kalnu. Skola būvēta kā pagarinājums 18 dzīvokļu dzīvojamai mājai, tagad Pilsoņu ielā 4. Sākotnēji bijušas divas klases telpas un dzīvoklis skolas pārzinim. No 1889. gada oktobra līdz 1899. gada augustam par otro skolotāju strādājis Dāvids Balodis no Valkas Paukām.

Naru cīņa un mācību process

Ar 1891.gadu ticis palielināts stundu skaits krievu valodā. Latviešu valodai agrāko 30 stundu vietā atvēlētas vairs tikai 18 stundas nedēļā. Pastiprināti mācot krievu valodu, vēlāk tā skolās ieviesta arī kā sarunu valoda. Tulkot krievu vārdus nedrīkstējuši. Gadsimta beigās latviešu valodā mācīta tikai latviešu valoda, dziedāšana un daļā skolu ticības mācība. Līgatnes skolā, kuru uzturēja Līgatnes papīru fabrika un kuras saimnieki pārsvarā bija vācieši, mācīja arī vācu valodu un pārkrievošanas process nebija tik izteikts.

No 1896.gada skola trīsklasīga, tādēļ 1897.gadā skolai piebūvētas vēl divas klases telpas ar kopēju gaiteni — garderobi. Mācību laiks ticis dalīts divos semestros: no 15. augusta līdz 20. decembrim un no 10. janvāra līdz 14. jūnijam.

Skolotāji un skolēni

Skolotāji 19. gadsimta beigās:

Ludvigs Fridrihsons no Rīgas, no 1896.gada augusta,

Hans Čakars no Kables, no 1899.gada augusta,

Emīls Menšikovs, no 1899.gada oktobra,

Marija Balode no Valkas, no 1892.gada augusta

līdz 1899.gada augustam,

Natālija Dreslere no Līgatnes, no 1899.gada augusta,

Dažreiz uz laiku par palīgskolotājiem pieņemti arī apkārtējie saimniekdēli.

Skolēni un skolas budžets 19. gadsimta beigās:

Sīkas ziņas par skolas darbību laikposmā no 1876. līdz 1901.gadam dotas Mencendorfu dzimtas valdījuma 25 gadu jubilejas hronikā. Tur minēts, ka:

1876.gadā mācījušies 10 zēni un 3 meitenes, izlietoti 399,11 rubļi;

1888.gadā mācījušies 38 zēni un 39 meitenes, izlietoti 703,00 rubļi.

Skolai pārceļoties uz Krogus – Skolas kalnu, pieauguši arī izdevumi:

1889.gadā mācījušies 42 zēni un 42 meitenes, izlietoti 1310,60 rubļi;

1896. gadā mācījušies 54 zēni un 67 meitenes, izlietoti 1911,50 rubļi.

Tāpat pieauguši izdevumi skolai piebūvējot vēl divas klases telpas:

1897.gadā mācījušies 52 zēni un 64 meitenes, izlietoti 3109,44 rubļi;

1900. gadā mācījušies 75 zēni un 83 meitenes, izlietoti 3207,06 rubļi.

Par šo periodu smalki uzskaitīts arī skolas inventārs un mācību līdzekļi.

Jāņem vērā arī tas, ka gandrīz 50 gadus skolā mācības notika pie petrolejas lampas gaismas, jo Līgatnes papīrfabrikā elektrību sāka ieviest tikai ar 1896. gada 7. novembri.

Pēc 1901.gada skolai veikta vēl viena piebūve, liela zāle ar koridoru Telpas lieti noderējušas, kad pēc Pirmā Pasaules kara skola pārveidota par 6 gadīgu 1920./21. māc.g. bez Gūtmaņa skolā strādāja vēl 4 skolotāji:

Anna Bauere, dz. 1885.gada 3. martā,

Natālija Dreslere, dz. 1880.gada 20. oktobrī,

Leonīds Reingauzens, dz. 1878.gada 5. novembrī,

Alma Zivers—Zvērs, dz. 1901.gada 23.martā.

Skolas ārsts bijis D.G.Kueglers.

Līgatnes skolas audzēkņi, 1933. gads

Kā jau tika minēts, Georgs Rudolfs Gūtmanis par Līgatnes skolas pārzini tika nostrādājis 50 gadus. Viņš dzimis Varakļānos, 1860. gada 26. novembrī. Beidzis Cēsu apriņķa skolu un 1880. gadā Mētraines ģimnāzijas skolotāju semināru. Apmeklējis arī krievu valodas skolotāju kursus un 4 nedēļu skolotāju kursus Siguldā. Miris 1932. gadā. Viņu savās atmiņās piemin visi bijušie skolēni. Kā savās atmiņas raksta viņa sieva Natālija Gūtmane, dzimusi Dreslere, tad pie Gūtmaņa skolojušās trīs paaudzes. Viņš bijis gana stingrs un arī gana gādīgs skolotājs, sekojis un pārbaudījis kā skolēni uzvedās ārpus skolas, apmeklējis tos arī mājās, lai pārbaudītu kā tiek gatavoti mājas darbi. Viņš būtu pieskaitāms tiem līgatniešiem, kuri pelnījuši, lai izrādītu pietiekamu cieņu viņu devumam sabiedrībai un viņa piemiņa tiktu saglabāta arī nākamajām paaudzēm. Pēc Georga Gūtmaņa par Līgatnes skolas pārzini no 1932. gada bijis Ernests Priedītis, dz. 1890. gadā. Tajā laikā minēti skolotāji:

Auguste Zīle, no 1921. gada;

Elza Auka – Viņķele, no 1925. gada;

Austra Jansone, no 1931. gada;

Ernests Priedītis kā skolas direktors bijis arī pēc Otrā Pasaules kara.

No šī laika prasās pēc jauna stāsta. Zīmīgi, ka 1959. gadā atklātajai jaunajai skolas ēkai adrese ir

Strautu ielā 4, jau ceturto reizi 4.

Līgatnes skolas vēsturi pētījis Aivars Balodis

Kārlis Ekešts, Līgatnes skola 20. gs. sākumā

*Skolas kolektīvs pie skolīņas
Pilsonei ielā 4, 17.02.1929. gads*

Skolas direktors Prieditis

Ēalka pie skolas 1932. gadā

Līgatnes skola, 1932. - 33. māc. gads

1929.-30. māc.g., Skolotāja Vinkēle - 1. no kreisās,
skol. Gūtmanis - 3., skol. A. Baure

Mazā skolīņa 50—tie gadi

Peckara skola

Vislabāk pēckara skolu Līgatnē, kad mazā Skolaskalna skola kļuva par mazu, bet jaunā, plašā vidusskola vēl nebija uzcelta, raksturo dzejniece, toreiz Līgatnes skolas skolotāja Skaidrīte Kaldupe: „Visvairāk puķu un košumkrūmu zied pie mazajām lauku un mazpilsētu skolām, kur direktores ir sievietes. Šis novērojums manī dzīvo jau senis.

Es kāpju augšā kalnā, kura virsotnē atrodas veca, garena koka celtne. Tā izskatās, it kā būtu kalnam pieklāvusies, vēlēdamās ieklausīties dziļumos, tad mēģinājusi piecelties, bet sapinusies balto flokšu, asteru un daļēji jau pārziedējušo gladiolu ceros. Šī rudā ēka ir Līgatnes papīrfabrikas ciemata topošā vidusskola. Nav vēl visu vidusskolas klašu, tāpēc skaitās – topošā. Es būšu tur latviešu valodas un literatūras skolotāja. Ar direktori Ēriku Buņķi viss jau norunāts.

Klasēs ir maz skolēnu. Skolotājiem viegli strādāt. Sacerējumu burtņīcu kaudzītes nelielas, es katra skolēna darbam varu uzrakstīt garu novērtējumu. Latviešu valodā un literatūrā nav neviena nesekmīga skolēna.

Inalaidums 1956. gads, direktore Buņķe

... Teikuma analīzi mācot, es izvēlos fragmentus no Kārļa Skalbes pasakām. Bieži vien piemērus izgudroju pati. Tepat Līgatnes un Gaujas karstos atrastus, liriskus un skanīgus. Svētdienās klaiņoju viena pati pa apkārtni, apmaldos mežos, tad atgriezos mājās nogurusi, bet laimīga.

Es mitinos kultūras nama aktieru istabiņā. Man nav ne jausmas, ka pēc daudziem gadiem es šo pundurisabiņu nosaukšu par „Kurmja aliņu” un attēlošu savā romānā „Liepu dārzs”. ... Tur atrodas tikai saliekamā gultiņa, viens krēsls, viens ķebļītis, kaktā elektriskā plītiņa. Tāda varēja būt pēckara laika skolotāju mītne, bet ne jau desmit gadus pēc kara.

Kad sāku strādāt arī vakara vidusskolā, savā „Kurmja aliņā” atgriezos tikai naktī. Dienā sildījos ļaužu labvēlībā. Mēness izgaismotās ziemas naktīs kopā ar nelielu skolēnu pulciņu slidinājāmieš lejup pa apledojušo skolas kalnu. Dziedāšanas skolotājs Sala šad tad nāca klausīties manas stundas. Viņš teica, ka es pelēkos akmeņus pārvēršot par sudrabu. Es atbildēju, ka brīnišķīgo skolas noskaņojumu rada direktore Ērika Buņķe.”

*Izlaidums Ligatnes skolas
7. klase; 1957. gads*

Ligatnes skolas izlaidums, 1958. gads

Jaunās vidusskolas sākums

Līgatnes vidusskolas telpas Skolaskalna skoliņā kļuva pārāk šauras. Skolas astoņās klašu telpās mācījās ap 300 skolēnu. Mācības notika divās maiņās. Loģisks bija lēmums par jaunas skolas ēkas celtniecības uzsākšanu, un 1952. gada 7. novembrī pēc svētku mītiņa pie Līgatnes papīrfabrikas skolotāju kolektīvs un skolēni devās uz jaunās skolas pamatakmens likšanas svinībām.

Skolas pamatakmens likšanas svinībās piedalījās papīrfabrikas direktors Kleķeris, skolas direktore Buņķe, skolotāji Reiziņa, Poikāne, Viņķele, Ceirāne, Zviedre un citi, kā arī gandrīz visi skolas skolēni.

Vieta jaunās skolas būvniecībai tika izvēlēta, lai skolēniem no ikvienas attālākās Līgatnes vietas būtu mērojams aptuveni vienāds attālums, bet, galvenais, skolu paredzēja būvēt vienā no ciemata visaugstākajām vietām, tā simbolizējot tiekšanos uz augstākiem mērķiem

Jaunās skolas būvniecība bija galvenais notikums vairāku gadu garumā. Skolotāji un skolēni rīkoja ekskursijas uz būvlaukumu, lai redzētu, cik tālu skola „pacēlusies”. Šis Līgatnē bija lielās gaidīšanas laiks, jo tika solīta skola ar plašām un gaišām klašu telpām un sporta zāli.

Skolu, kā daudzus citus objektus Līgatnē, cēla paši līgatnieši, un 1959. gada 1. oktobrī Līgatnes vidusskolas kolektīvs pulcējās gājienam un Jauno skolu. Gājienā piedalījās viss skolas kolektīvs un daudzi līgatnieši. Katram gājiena dalībniekam rokās bija kāds priekšmets no vecās skoliņas. Svinīgajā skolas atklāšanas sarīkojumā piedalījās izglītības ministrs Vilis

Samsons. Ienākot jaunajās telpās, visi redzēja, ka solījums ir piepildījies — šis vairs nebija sapnis, tā bija realitāte. Un realitāte bija kā sapnis — jaunā skaistā skola.

Līdz ar jaunās skolas atklāšanu līdzšinējās, visu mīlētās skolas direktores Ērikas Buņķes vietā darbu uzsāka jaunais skolas direktors Laimonis Rācenājs, kurš direktora amatā bija līdz 1966. gadam.

*Skolas pamatakmens
likšanas svinības*

50 – tajos gados Līgatne bija sabiedriski aktīva, tika būvēti sporta laukumi, slēpošanas kalni, rīkotas motobraukšanas sacensības, aktīvi darbojās mākslinieciskā pašdarbība. Iesaistījās ikviens; fabrikā strādājošie, skolotāji un skolēni. Atnākot uz Līgatni, skolotāja Lilija Reiziņa izveidoja deju kolektīvu, kas īsā laikā sasniedza augstu māksliniecisko līmeni, sekmīgi piedalījās skatēs un saņēma iespēju dejot dziesmu svētkos uz lielās Mežaparka estrādes. Piecdesmitajos gados notika Līgatnes mākslinieciskās pašdarbības pēckara atdzimšana, kas ļoti sekmīgi darbojās līdz pat 90 – to gadu otrajai pusei.

Skolas celtniecība 1955. gadā

Jaunatklātā Līgatnes vidusskola 1959. gadā

*Ētānuvākars
skolas direktors
Laimonis Rācenājs*

*Līgatnes skolas atklāšana,
priešsēdētājs izglītības ministrs
N. Lāmsvans, 1959. gads*

*Jaunās skolas atklāšana 1959. gada 1. oktobrī.
9. klase skolotāja Erna Sterna*

Skola, skola, skola...

Pēc vidusskolas izveides Līgatnes iedzīvotājiem pavērās jaunas iespējas – tika izveidota vakarskola. Tas sniedza iespēju, nepārtraucot darbu, iegūt vidējās izglītības dokumentu, ko aktīvi izmantoja gan daudzi līgatnieši, gan iedzīvotāji no tālākiem ciemiem – Straupes, Ierīkiem, Vildogas.

1963. gadā tika izveidota „Sabiedriskā izglītības komisija”, kuras priekšsēdētājs bija skolas direktors L. Rācenājs. Komisijas uzdevumos ietilpa nodrošināt iedzīvotāju iesaisti izglītības apgūvē ar mērķi, lai katram būtu vismaz astoņu klašu izglītība.

Skolas programmās papildus vispārējās izglītības apguvei padziļinātu uzmanību pievērsa bērnu patriotiskajai audzināšanai. Bija daudz gadījumu, kad aktīva dalība pionieru un komjauniešu organizācijā un sabiedriskajā dzīvē tika vērtēta augstāk kā sasniegumi mācībās. Piemēram, 1963. gadā, izveidoja sacensību „Komunistiskā darba rezerves” nosaukuma iegūšanai, kura viens no kritērijiem bija, lai katrs klases skolēns būtu komjaunatnes biedrs. Bet šādai „politikai” bija daudzi plusi, jo skolā izveidojās vairāki

Līgatnes vakarskolas izlaidums, 1960. gads

pulciņi un aktivitātes, kas darbojās daudzus gadus. Īpaši atzīmējams ir skolotājas Vilhelmīnes Ošupes devums, kura Līgatnes skolā sāka strādāt 1947. gadā un līdz pat aiziešanai mūžībā 1997. gadā, bija piederīga Līgatnes skolai. Skolotājas Ošupes devums skolai un skolēniem ir neatsverams. To atceras ikviens tā laika skolnieks un skolas darbinieks. Tas ir visā Latvijā zināmais Līgatnes naturalistu pulciņš, tā ir skolēnu iesaistīšana skolas apkārtnes labiekārtošanā, izcili iekārtotais darba kabinets un neaizmirstamās ģeogrāfijas un bioloģijas stundas.

Mācību process sešdesmito gadu Līgatnes vidusskolā bijis augstā līmenī, par ko liecina sasniegumi dažādās mācību olimpiādēs. Tā piemēram 1964. gadā trīs Līgatnes vidusskolas audzēkņi V. Imša, A. Salmiņš un D. Lukumiete piedalījās LVU un skolu zinātniski pētnieciskā institūta organizētā matemātikas olimpiādē, kur katrs audzēknis iekļuva savas grupas uzvarētāju trijniekā.

*Skolotājas V. Ošupes
celojums – bioloģijas kabinets*

*Naturalistu pulciņš,
vadītāja V. Ošupe; 1955. gads*

Ķross Pīpaviņos 1968 gadā

Neatņemama mācību procesa sastāvdaļa bija darbaudzināšana. Ražīga skolēnu nodarbināšana saistījās ar sekmēm mācību procesā, ko apstiprina tā laika hronika: „Analizējot un pārrunājot nesekmības cēloņus, kā vienu no galvenajiem jāatzīmē to, ka liela daļā mūsu skolas nesekmīgo skolēnu nav pieradināti sistemātiskām prasībām pret sevi. ... Tāpēc ciemata izpildu komitejas sesijā, izskatot audzināšanas jautājumu, nolēma noorganizēt vasarā darba un atpūtas nometni”. Piebilstams, ka šādas vasaras nometnes darbojās līdz pat deviņdesmito gadu sākumam, kurās katram skolēnam vajadzēja nostrādāt zināmu daudzumu darba stundu. Pret šādu darbu bija dažāda attieksme, bet reizēm šīs nometnes tiešām bija interesantas un jaukas, ja netika aizmirsta „atpūtas”.

1967. gadā par skolas direktori sāka strādāt Daina Rolova. Mācību process tika bagātināts ar dažādām ārpusklases nodarbībām. Tika rīkotas „Literārās tiesas”, kurās skolotāji kopā ar skolēniem analizēja dažādus literāros darbus, organizēja kolektīvus braucienus uz teātru izrādēm un notika dažādi internacionālā kluba vakari, kuros audzēkņi sniedza priekšnesumus no dažādu tautu kultūrām to oriģinālvalodās. Skolā mācījās 353 skolēni, no kuriem 81 bija tikai labas un teicamas sekmes, bet 41 skolēns bija nesekmīgs. Šai laikā, kad valstī viss tiek plānots un

visapkārt valda sociālistiskās sacensības gars, arī skolas mācību process tika pakļauts plāna izpildei. Skolēni cīnījās par „Labākās klases” titulu. Pēc skolēnu sekmēm tika vērtēts skolotāju darbs.

Palielinātu uzmanību veltīja skolēnu fiziskajai sagatavotībai, kur līgatniešiem vienmēr bija labi panākumi. Tas saistīts gan ar labo materiāli tehnisko bāzi, gan ar līgatniešu tradīcijām būt aktīva dzīvesveida piekritējiem. Bet vislielāko ieguldījumu sniegunam deva jaunais un aktīvais skolotājs A. Meistars, kurš Līgatnes vidusskolā sāka strādāt 1959. gada 1. septembrī un skolotāja amatā pabijis gandrīz četrdesmit gadus. Tā, piemēram, 1968. gada Cēsu Jaungada balvas izcīņā volejbolā Līgatnes vidusskolas zēnu un meiteņu komandas ieņēma godalgotas vietas. Tika rīkotas dažādas sadraudzības sacensības ar citām skolām, un Līgatnes vidusskolas komandas bieži guva ievērojamas uzvaras.

60 – tajos gados lielā cieņā bija daiļrunātāju konkursi. Līgatnieši guva atzinības gan rajona, gan republikas konkursos. Notika dažādas oktobrēnu, pionieru un komjauniešu skates – konkursi. Dominējošās tēmas bija uzticība V.I.Ļeņina novēlējumiem un komunisma gaišās rītdienas celtniecība.

1966. gads pirmāis tūristu validojums Līgatne pie skolas

Sportojam!; 70 - tie gadi

Līgatnes vidusskolā vienmēr ir bijuši tādi laika posmi, kad viena vai cita aktivitāte ir dominējusi pār citām. Tas saistīts ar skolotājiem un viņu pastāvīgo vēlmi arvien labāk darīt savu darbu. Brīžam ir vērojama tāda kā sacensība starp skolotājiem, lai skolēnus piesaistītu tieši viņa ārpusklases piedāvājumam. Ieguvēji ir bijuši Līgatnes skolas skolēni.

Ir jāpiemin skolotājas Lilijas Reziņas pašai dziedīgais darbs 50 – tajos gados, atjaunojot tautisko dejas tradīcijas, kuras vēlāk turpināja skolotājas Dunde un Terentjeva, vai sešdesmitajos gados Andreja Cīruļa vadīto, vidusskolēnu dzīves neatliekamo sastāvdaļu – jauniešu klubu „Rītdienas ritmā”. Daudzu Līgatnes puīšu skolas gadu atmiņas saistās ar pūtēju orķestri, ko vadīja R. Liepkalns un A. Siliņš. Vēsturisku ieguldījumu daudziem Līgatnes vidusskolas absolventiem ir sniedzis skolotājs F. Terentjevs, kurš izveidoja perfektu amatu apmācības bāzi un 1975. gadā nodibināja tai laikā daudzu puīšu sapni – automodelistu pulciņu. Daudzi desmiti Līgatnes skolēnu atceras skolotājas Ināras Vimbas 1981. gadā izveidoto folkloras kopu „Līgate”.

Stiprāšanas sacensības

Kluba bērnu sekte, vad. M. Rikmane

Skolotāju kolektīvs 1973. gada

No 1971. gada skolas direktors ir Edgars Vilks. Šai laikā ievērojami tiek paplašināta skolas materiāli tehniskā bāze, daudz veikts apkārtnes labiekārtošanā. Audzēkņi un darba kolēģi direktoru Vilku atceras kā stingru, prasīgu, principiālu un taisnīgu.

1974. gadā par skolas direktori sāk strādāt Skaidrīte Druvkalne. Šis ir skaists un skolas attīstībai ļoti nozīmīgs laiks, jo skolā darbu kā skolotāji uzsāk daudzi tās absolventi – I. Vimba, I. Viļumsone, I. Loča, vēlāk arī D. Zariņa, I. Ozoliņa, M. Grava. Šī jauno pedagogu atgriešanās savā skolā ir apliecinājums skolas dzīvotspējai un augstajam pedagoģiskajam līmenim. Vienas no vidusskolēnu dzīves spilgtākajām lappusēm saistās ar jauniešu deju kolektīvu, ko vadīja Ziedonis Kalniņš.

1985. gadā par skolas direktoru kļūst Pēteris Sockis – jauns un enerģisks pedagogs, uz kuru tiek liktas lielas cerības, lai vidusskolu paceltu jaunā līmenī. Ir sācies informācijas tehnoloģiju laikmets un jāatzīst — 80 gadu vidū skolā bija iestājusies zināma rutīna, kas lielo iespēju sākumposmā prasīja enerģisku un noteiktu rīcību. Direktors Sockis lieliski prata motivēt un saliedēt jaunus un pieredzes bagātus pedagogus radot profesionāli spēcīgu kolektīvu. Jaunu elpu ieguva skolas materiāli tehniskā bāze. Tiek izveidota pirmā datorklase. Skolotājas D. Meistares vadītie dejojāji gūst atzinību visu līmeņu deju skatēs un vairākkārt aizceļo uz lielajiem dziesmu un deju svētkiem. P. Socka vadītā kolektīva ieguldījums ir augsti vērtējams arī tajā ziņā, ka astoņdesmito gadu beigās, rūkot padomju plānveida ekonomikai, tiek daļēji paralizēts Līgatnes papīrfabrikas darbs un ciematā iestājas zināms sastingums. Skolas kolektīvs, apzinoties radušos situāciju, uzņemas atbildību par kultūras mantojuma saglabāšanu. Skola, kā daudzviet citur valstī, kļūst gan Līgatnes kultūras centru.

1994. gadā par skolas vadību pārņem ilggadējais Līgatnes papīrfabrikas direktors Ilmārs Norītis. Kaut arī I. Norītim nav lielas pedagoģiskās pieredzes, tomēr vietējo tradīciju pārzināšana un prasme vadīt kolektīvu, ļauj bijušajam fabrikas direktoram veiksmīgi strādāt vidusskolas direktora amatā.

2001. gada 1. augustā par Līgatnes vidusskolas direktori apstiprina Mudīti Gravu – bijušo skolas absolventi, kura pēc mācībām Liepājas pedagoģiskajā institūtā atgriežas Līgatnē, lai saistītu savu dzīvi un darbu ar šūpuļzemi.

Līgatnes vidusskolas pedagoģiskais kolektīvs, kas astoņdesmito gadu vidū tika ievērojami atjaunots, šodien ir nostabilizējies un strādā ļoti augstā profesionālā līmenī. Apliecinājums tam ir augstais absolventu skaits (60—75%), kuri sekmīgi turpina un pabeidz augstākās mācību iestādes. Skolas audzēkņu gūst augstus sasniegumus mācību olimpiādēs, konkursos, sacensībās un spartakiādes. Tā 2006. gadā Līgatnes vidusskolas 9. klases skolnieks Eduards Bērziņš mājturības/ mājsaimniecības valsts olimpiādē kokapstrādes tehnoloģijās ieguva 1. vietu, veiksmīgi izpildīja mājturības testa uzdevumus un ieguva zelta medaļu.

*Līgatnes vidusskolas
skolotāju kolektīvs
1978. gads, centrā skolas
direktore Sk. Dreulkalne*

*1 septembris, 1988 gads, skolotāju kolektīvs
skolas direktors Pēteris Šockis*

*Skolas direktore M. Črāva –
aktīva gan darbā, gan atpūta*

*Datortehnika Vidusskolai,
informātikas skolotāja
Laila Bērziņa*

*Deju kolektīvu tradīcijas
turpina skolotāja D. Meistere*

*Satiba starptautiskajos projektos,
ļauj labāk iepazīt pasauli*

Skolēni ir aktīvi lasītāji "Bērnu nūsiņa" kopā ar bibliotekāri L. Eimermani

Pavākusmos aicinām draugus no citām skolām

Ik gadus notiek jauno talantņu konkurss "la, si, da"

Savus svētkus veidojam paši... Zētonu vakars 2009. gada

Līgatnes vidusskola šodien

Šodien skolas telpas un materiāli tehniskā bāze tiek pilnveidota, lai atbilstoši mūsdienu prasībām varētu realizēt pamatizglītības un vispār-izglītojošo vidējās izglītības programmas pieaugošas un veselīgas konkurences apstākļos. Vidusskolēni var papildus apgūt komerczinības un mācīties trīs svešvalodas. Skolēni ikdienu aizpilda, darbojoties daudzveidīgos pasākumos, projektos, tautisko deju kolektīvos, mūzikas ansambļos, sporta nodarbībās.

Papildus tiek realizēti vairāki Eiropas Savienības līdzfinansēti projekti, lai Līgatnes vidusskolas skolēni un pedagogi apgūtu jaunas iemaņas un citu valstu pieredzi, kā arī realizētu ieceri par vidusskolas klases specializāciju, tā nodrošinot skolas konkurētspēju un drošu pastāvēšanu.

